

Arrest

nr. 164 914 van 30 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 7 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. BUYTAERT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 29 april 2014 een asielaanvraag in.

1.2. Op 12 november 2015 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 12 november 2015 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Overdracht CGVS: 12/05/2014

U werd gehoord op 15 oktober 2014 van 14.05 uur tot 16.08 uur op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Sorani en het Farsi machtig is. Op 2 juli 2015 werd u van 9.19 uur tot 13.02 uur gehoord, bijgestaan door een tolk die het Farsi machtig is. Uw advocaat, mr. De Block loco mr. Buytaert, was hierbij telkens aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd, geboren in Koeweit en bent u Iraans staatsburger. Tot 1382 (Iraanse kalender; stemt overeen met 2003-2004 in de Gregoriaanse kalender) woonde u in Koeweit. Na de dood van uw vader verhuisde u naar Iran. Om naar Iran terug te keren, verkreeg u in de Iraanse ambassade te Koeweit een voorlopig paspoort. Bij aankomst in Iran werd u meegedeeld dat u uw legerdienst nog moest doen. Omdat u niet wou strijden voor de mollahs, meldde u zich echter nooit aan. Hierdoor kon u geen eigendommen verwerven en kon u geen rijbewijs of paspoort verkrijgen. In 1385 (2006-2007) trouwde u met Z. W., een sjiiitische Koerd. Hoewel uw schoonfamilie aanvankelijk eerder weigerachtig stond tegenover haar huwelijk met een soenniet, was dit later geen issue meer. Aanvankelijk had u dan ook geen problemen met uw schoonfamilie. In 1388 (2009-2010) leidde een banaal vrouwenconflict – uw echtgenote en de echtgenote van uw schoonbroer H. ergerden zich aan elkaar – tot een heftige discussie tussen u en H. Het dispuut ontaardde in een waar gevecht. Er sneuvelden zelfs enkele ruiten. Uw schoonbroer, die een sepahi is, diende klacht in bij de rechtbank. U werd gearresteerd en werd gedurende een aantal dagen opgesloten. Tijdens de rechtszitting getuigden enkele schoonfamilieleden tegen u; uw echtgenote getuigde ten gunste van u. Uiteindelijk werd u vrijgesproken. De jaren daarop sprak u niet meer met H. In 1390 (2011-2012) begon u te bouwen op een terrein op een honderdtal meter van het huis van uw schoonouders. In de jaren daarop legden u en uw schoonbroer beetje bij beetje jullie conflict bij en spraken jullie opnieuw met elkaar. Enkele dagen voor uw vertrek uit Iran stelde uw schoonbroer u plots voor om naar Syrië te vertrekken en daar samen met een twintigtal anderen een nader te bepalen missie uit te voeren. U besprak het voorstel met uw broer en die vermoedde een valstrik vanwege uw schoonbroer. Door u naar Syrië te sturen zou hij u proberen uit de weg te ruimen. Toen uw schoonbroer u opnieuw contacteerde met de dringende vraag om naar Syrië te vertrekken, besepte u dat het menens was en besloot u op 11/7/1392 (3 oktober 2013) Iran illegaal te verlaten. Op 29 april 2014 vroeg u in België asiel aan. Na uw vertrek uit Iran begonnen uw schoonbroers druk te zetten op uw echtgenote om van u te scheiden. Intussen is de echtscheidingsprocedure nog steeds aan de gang. U verklaarde bij terugkeer naar Iran uw schoonfamilie te vrezen. Ook vreesde u dat de autoriteiten bij terugkeer u uw illegaal vertrek zouden aanwrijven. Ter staving van uw identiteit en/of asielerelaas legde u de volgende documenten neer: uw Iraans paspoort, uitgereikt op 15 januari 2002 te Koeweit (geldig tot 15 januari 2007); uw shenasnameh (geboortboekje); uw mellikaart (nationale kaart); een kopie van de shenasnamehs van uw (ex-)echtgenote en zoon; een kopie van de mellikaart van uw (ex-)echtgenote; uw huwelijksakte; de Iraanse medische attesten voor u en uw (ex-)echtgenote die jullie nodig hadden om te kunnen trouwen; en verschillende documenten ter staving van de echtscheidingsprocedure waarin u verwikkeld bent en waaruit onder meer blijkt dat uw echtscheiding op 16/2/1394 (6 mei 2015) in uw afwezigheid werd uitgesproken, dat uw (ex-)echtgenote het hoederecht over uw zoon heeft gekregen, maar dat de echtscheiding, gelet op de beroepsmogelijkheden, nog niet definitief was.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst komt uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang doordat u incoherente verklaringen betreffende uw reisroute aflegde. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aan dat u op illegale wijze van Turkije naar België was gereisd, maar dat u niet wist via welke landen u had gereisd (verklaring DVZ, vraag 33). Op het Commissariaatgeneraal gaf u echter bijzonder precieze informatie over uw reisroute. Zo wist u onder meer dat u in Istanbul in een vrachtwagen stapte, dat deze vrachtwagen per schip naar Bari (Italië) werd getransporteerd en dat u van daaruit via Milaan, Ventimiglia, Nice en Parijs naar Brussel treinde (CGVS II, p. 4-5). Uw rechtvaardiging, met name dat u tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn (CGVS II, p. 5), overtuigt, gelet op uw expliciete verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u niet wist langs welke landen u reisde, niet. Nochtans kan er van een asielzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij ook betreffende zijn reisroute van bij het begin van zijn asielpcedure coherente en juiste verklaringen aflegt, hetgeen u nagelaten heeft te doen. Dit tast uw algemene geloofwaardigheid aan.

Daarnaast heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u ten gevolge van een banaal gevecht met uw schoonbroer H. in 1388 enkele dagen werd opgesloten en voor de rechter bent moeten verschijnen. Er sloop immers een fundamentele tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat u zeven à acht maanden voor uw vertrek uit Iran op 11/7/1392 door de rechtbank van Qorveh werd vrijgesproken (CGVS-vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.1), beweerde u op het Commissariaat-generaal dat u vermoedelijk in 1388, i.e. ongeveer vier jaar voor uw vertrek, door de rechter werd vrijgesproken (CGVS II, p. 7-9).

Hiermee geconfronteerd, ontkende u aanvankelijk uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en insinueerde u een misverstand (CGVS II, p. 17). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan hiervoor niet als een afdoende uitleg worden beschouwd. Nadat u uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken had afgelegd, werden deze bovendien voor u voorgelezen en door u voor akkoord ondertekend. Voorts legde u geen enkel overtuigend begin van bewijs van uw beweerde arrestatie en daaropvolgende rechtsgang neer. Uw rechtvaardiging, met name dat u niet meer wist waar de documenten in verband met deze rechtsgang zich bevonden (CGVS II, p. 9), komt weinig overtuigend over. Bovenstaande vaststellingen ondergraven dan ook ernstig de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met uw schoonbroer in 1388. Aangezien u expliciet een verband legde tussen de problemen met uw schoonbroer in 1388 en uw vluchtaanleiding in 1392, i.e. de wens van uw schoonbroer H. om u als spion naar Syrië te sturen (CGVS II, p. 17), komt tevens de geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtaanleiding danig op de helling te staan.

Dat u uw vluchtaanleiding niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt tevens uit enkele opvallende merkwaardigheden. Zo komt het bijzonder bevreemdend en weinig aannemelijk over dat, ofschoon de problemen tussen u en uw schoonbroer in 1388 reeds ontstonden en ofschoon u tussen 1388 en 1392 gedurende ongeveer vier jaar geen problemen met hem had – in eerste instantie spraken jullie niet meer met elkaar en later legden jullie jullie vete beetje bij beetje bij – , hij u volgens u mogelijks omwille van dit initiële probleem anno 1388 in de zevende maand van 1392 plotsklaps na vier jaar windstilte opnieuw zou viseren. Daarnaast is het, gelet op de afwezigheid van een officiële missieopdracht, opmerkelijk dat u zich niet eens heeft geïnformeerd of de vraag van uw schoonbroer om naar Syrië op missie te gaan een officiële vraag, i.e. een vraag vanwege de Iraanse overheid, zou zijn (CGVS II, p. 11-13). Dat u er onmiddellijk – nauwelijks een dag na het voorstel van uw schoonbroer sloeg u al op de vlucht (CGVS II, p. 6) – voor koos om have en goed achter te laten zonder zich grondig te informeren of u daadwerkelijk op missie zou moeten gaan, is niet aannemelijk. Dit wordt bevestigd door uw antwoord op de vraag of u geen klacht tegen uw schoonbroer die u op missie wilde sturen kon indienen. U gaf aan dat uw schoonbroer dan waarschijnlijk aan de rechter zou gezegd hebben dat u loog en dat het dus woord tegen woord zou geweest zijn (CGVS II, p. 11-13). Uit niets blijkt bijgevolg dat uw missie in Syrië om een door de Iraanse (militaire) autoriteiten georganiseerde missie zou gaan. Dat uw schoonbroer op eigen houtje een missie van twintig personen, onder wie u, naar Syrië zou kunnen opzetten is in deze optiek dan ook geenszins aannemelijk. Tot slot komt het, in het licht van de beschikbare informatie waaruit blijkt dat het Iraanse leger al jarenlang in Syrië aanwezig is en aan de zijde van het Syrische regime strijdt, eerder eigenaardig over dat iemand zonder enige militaire vorming en zonder concrete instructies – u wist enkel vaag dat u vanuit Damascus (Syrië) moest doorvertellen wat “er” gezegd werd en waar “iedereen” naartoe ging, meer niet – naar een oorlogsgebied zou worden gestuurd (CGVS II, p. 12).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat u geenszins de problematische relatie met uw schoonbroer H. en de hiermee verbonden problemen aannemelijk heeft gemaakt.

Dat uw echtgenote sinds uw vertrek uit Iran onder druk van uw schoonfamilie zou moeten scheiden, is bijgevolg evenmin aannemelijk. Dit wordt bijkomend bevestigd doordat u in 1392 al zeven jaar met haar was getrouwd en dat uit uw verklaringen blijkt dat uw (voormalige) schoonfamilie geen noemenswaardige bezwaren had met uw huwelijk (CGVS II, p. 6-7). Ook H. had er volgens u aanvankelijk geen problemen mee (CGVS II, p. 7). Overigens blijkt uit uw verklaringen tevens dat u in 1390 bouwgrond vlakbij uw schoonfamilie kocht en dat u daarop een huis aan het bouwen was. Gewezen op het feit dat dit bezwaarlijk in overeenstemming kon gebracht worden met de door u geschetste problematische relatie met uw schoonfamilie, erkende u dat u enkel met uw schoonbroer H. problemen had (CGVS II, p. 15), waaraan, zoals hierboven reeds is gebleken, geen enkel geloof kan worden gehecht. Dat u ondanks de echtscheidingsprocedure vanuit België contact had met uw echtgenote, doet aan bovenstaande bevindingen geen enkele afbreuk, omdat er ook tussen echtgescheidenen om meerdere redenen, onder meer indien er kinderen zijn, zoals ook voor jullie het geval is, contacten kunnen zijn.

Betreffende het feit dat u uw legerdienst niet zou uitgevoerd hebben kan er nog opgemerkt worden dat u niet meteen aannemelijk gemaakt heeft dat u uw dienstplicht niet afgekocht zou hebben. U beweerde zich na uw terugkeer uit Koeweit in 1382 in een legerkazerne van Sanandaj naar de mogelijkheden om de legerdienst af te kopen geïnformeerd te hebben, maar u vernam dat de legerdienst toen niet meer afgekocht kon worden. Uw broer bevestigde dit (CGVS I, p. 6; p. 9). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt echter dat de dienstplicht in Iran in de praktijk tot in 2005 afgekocht kon worden en dat er speciaal voor Iraanse dienstplichtigen die buiten het land verbleven hadden tot augustus 2014 de mogelijkheid bestond om hun militaire dienstplicht af te kopen. Dat u niet in staat zou geweest zijn om uw legerdienst af te kopen, zoals u beweerde, is dan ook niet zonder meer aannemelijk, temeer daar uit uw verklaringen tevens blijkt dat uw broer wel degelijk in staat was om zijn legerdienst af te kopen (CGVS I, p. 6). Uw uitleg, met name dat uw broer, die eerder vanuit Koeweit

naar Iran terugkeerde, toen wel nog de legerdienst kon afkopen en dat de regelgeving intussen veranderd was (CGVS I, p. 6), is, gelet op de geciteerde informatie niet geloofwaardig. Uit niets blijkt bijgevolg dat u uw legerdienst niet zou hebben afgekocht. Dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u de dienstplichtwetten in Iran niet gerespecteerd zou hebben, blijkt tevens uit het feit dat u probleemloos vanuit Koeweit naar Iran kon terugkeren en dat u er probleemloos nog ongeveer een decennium kon verblijven (CGVS I, p. 5; p. 10). Hieraan kan volledigheidshalve nog toegevoegd worden dat men in Iran in vreedstijd een vrijstelling van de dienstplicht kan krijgen indien men getrouwd is en een kind heeft, hetgeen de afgelopen jaren voor u eveneens het geval was (CGVS I, p. 5).

Betreffende uw vrees omwille van uw illegaal vertrek bij terugkeer naar Iran gearresteerd te worden (CGVS II, p. 16) kan er tot slot nog op gewezen worden dat illegaal vertrek op zich hoogstens bestraft wordt met een geldboete van ongeveer 50 à 60 dollar, hetgeen bezwaarlijk gelijkgeschakeld kan worden met vervolging of ernstige schade.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Ze bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit, uw burgerlijke staat, de identiteit en de nationaliteit van uw (ex-)echtgenote en uw kind en de echtscheidingsprocedure waarin u verwickeld bent, niets meer. Overigens blijkt uit geen enkel door u in verband met uw echtscheidingsprocedure neergelegd document dat uw echtgenote de echtscheiding onder druk van uw schoonfamilie zou aangevraagd hebben, hetgeen u ook erkende (CGVS II, p. 2).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel aan als volgt:

"ENIG MIDDEL

A. Geschonden bepalingen

- Artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;
- Artikel 3 van het EVRM (Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955) ;
- Artikel 27 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 ;
- Materiële motiveringsplicht ;
- Zorgvuldigheidsbeginsel ;
- Verbod van willekeur.

B. Bestreden beslissing en motieven

[citaat van de motieven van de bestreden beslissing]

C. Grieven

[citaat van artikel 48/3, 48/4, 48/6 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen]

[theoretische uiteenzetting betreffende de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het verbod van willekeur, de gegronde vrees voor vervolging, het vluchtelingenstatuut, de subsidiaire bescherming, de bewijslast, de beoordeling van de geloofwaardigheid, de medewerkingsplicht en het voordeel van de twijfel]

7. Verzoeker klaagt aan dat de bestreden beslissing als eerste determinerend criterium ter analyse van zijn asielrelaas zijn reisroute aanhaalt. De bestreden beslissing is de mening toegedaan dat er een tegenstrijdigheid zou heersen tussen de verklaringen van verzoeker op de DVZ over zijn reisroute en de verklaringen over zijn reisroute op het CGVS. Er dient te worden opgemerkt dat een reisroute geen determinerend element is van een asielrelaas, het maakt er immers een van detail uit. Het kan bijgevolg

niet worden aangewend als determinerend criterium voor de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag. Bovendien heeft verzoeker vermeld dat hij op DVZ uiterst bondig moest zijn.

Verzoeker hekelt het feit dat de bestreden beslissing zijn verklaringen zomaar wegwuift als zijnde ongeloofwaardig. Hij merkt in dat kader op dat het eerste interview dat bij DVZ plaatsvindt een algemene schets moet kunnen geven van het asielaanvraag van verzoeker. Het determinerende interview vindt plaats bij het CGVS, in die optiek kan verzoeker dus elementen rechtzetten op het tweede interview dat determinerend is zonder dat dit een afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

Het feit dat verzoeker snel gevlucht is, heeft te maken met het feit dat hij snel heeft ingezien dat de dreiging reëel was. Het CGVS kan uit de snelle diligente reflex van verzoeker om te vluchten niet afleiden dat het niet om een officiële missie zou hebben gegaan of wat de aard van de missie dan wel zou geweest zijn. Bovendien merkt verzoeker op dat zijn schoonfamilie zijn echtgenote zwaar onder druk heeft gezet om te scheiden van verzoeker omwille van het feit dat verzoeker haar verlaten heeft door uit Iran te vertrekken. Het CGVS kan niet uit de initiële gematigde ontvankelijkheid door zijn schoonfamilie over zijn huwelijk afleiden dat de problemen van het verlaten van verzoekers vrouw geen ernstige ergernis zou hebben teweeg gebracht bij zijn schoonfamilie. Verzoeker volhardt bovendien in het feit dat hij zijn dienstplicht niet heeft kunnen afkopen.

Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing de klemtoon wordt gelegd op onwetendheid van bepaalde elementen en gegevens en het feit dat zijn verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan. Verzoeker merkt op dat hij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat hij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn. Hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten. Tevens voert verzoeker aan dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst. Hij benadrukt tenslotte dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Derhalve hekelt verzoeker het feit dat het CGVS sommige van zijn verklaringen zomaar éézijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig.

Verzoeker heeft alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aangebracht. Een aantal van zijn verklaringen staat verzoeker niet met stukken of bewijzen, maar hij dient wel als geloofwaardig geacht te worden en dient hem het voordeel van de twijfel te worden gegund aangezien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) verzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend;*
- e) in grote lijnen kan verzoeker als geloofwaardig kan worden beschouwd.*

Bovendien heeft het CGVS niet de geheel persoonlijke situatie van verzoeker onderzocht. Immers het CGVS dient de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker, zoals achtergrond, geslacht, leeftijd, religie, etnische achtergrond, enz. te beoordelen alvorens een beslissing te nemen. Er werd geen rekening gehouden met het minderhedenprofiel van verzoeker bij de beoordeling van de asielaanvraag, verzoeker is immers een soennitische Koerd, en behoort dus tot zowel een religieuze minderheid als een etnische minderheid in Iran.

De situatie van Soennieten in Iran kan als volgt worden omschreven (Zie Rapport pp. 27-30 : Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation (ACCORD), Iran: Freedom of Religion; Treatment of Religious and Ethnic Minorities: COI Compilation, September 2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/5609522a4.html> [accessed 6 December 2015]):

- (i) Soennieten mogen geen scholen noch moskeeën bouwen ;*
- (ii) Alomtegenwoordige discriminatie ten aanzien van Soennitische moslims;*
- (iii) willekeurige arrestaties en intimidatie;*
- (iv) 33 Soennitische mannen, meestel leden van de Koerdische minderheid zijn ter door veroordeeld enkel en omwille van hun religieuze overtuiging waardoor zij worden beschuldigd van zware inbreuken;*
- (v) religieuze overtuiging als soenniet kan een reden zijn tot veroordeling.*

De situatie van Koerden in Iran kan als volgt worden omschreven (Zie Rapport pp. 27-30 : Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation (ACCORD), Iran: Freedom of

Religion; Treatment of Religious and Ethnic Minorities: COI Compilation, September 2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/5609522a4.html> [accessed 6 December 2015]]:

- (i) de Koerdische gemeenschap wordt door de Iraanse overheid aanzien als een serieus risico;*
- (ii) de meeste Koerden die ook Soenni-moslim zijn dubbel gediscrimineerd;*
- (iii) alomtegenwoordige discriminatie in het alledaagse leven;*
- (iv) regelmatige executies van Koerdische gevangenen.*

Deze discriminatie en schrijnende situatie ten aanzien van Koerden wordt eveneens aangekaart in een ander recent rapport (zie United Kingdom: Home Office, Country Information and Guidance - Iran: Kurds, August 2015, Version 1.0, available at: <http://www.refworld.org/docid/55dc3da14.html> [accessed 6 December 2015])

Het CGVS hield met de hierboven aangehaalde elementen geen rekening en onderzocht deze niet, noch paste ze toe op verzoeker toe. De door het CGVS aangehaalde elementen kunnen deze situatie en analyse niet weerleggen. Voorts tonen de hierboven gesitueerde elementen van Koerdische soennieten aan dat verzoeker heel wat meer te vrezen heeft bij een terugkeer naar Iran dan een loutere boete van 50 à 60 dollar zoals het CGVS beweert.

Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS dus tenminste onvoldoende onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker als soennitische Koerd in Iran. Het CGVS had dit onderzoek op zijn minst moeten voeren, maar heeft die oefening niet gemaakt en heeft derhalve een mogelijke schending van artikel 3 EVRM niet afdoende kunnen uitsluiten waardoor de bestreden beslissing op zijn minst niet afdoende gemotiveerd is.

(...)”

2.2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal beschikt de Raad over een volheid van rechtsmacht, zodat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

De devolutieve werking van het beroep heeft eveneens tot gevolg dat een onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de vreemdelingenwet, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur, vervat zit in de beoordeling van verzoekers asielaanvraag door de Raad.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf, hij moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

Krachtens artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De Commissaris-generaal of de Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen, nationale bepalingen en algemene beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

2.3. Wat de reisroute betreft, betwist verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheid niet en kan hij evenmin worden gevolgd dat de reisroute slechts een detail betreft. Op de asielzoeker rust de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om zo spoedig mogelijk de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen, zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van de asielzoeker en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom de asielaanvraag wordt ingediend (artikel 4.2 van de asielkwalificatierichtlijn 2011/95/EU). De verklaringen over de reisweg doen dan ook afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van verzoekers relaas en dit motief dient samen met de andere motieven te worden gelezen. Verzoeker gaat verder niet concreet in op de “elementen” die hij zou kunnen “rechtzetten op het tweede interview”, zodat dit onderdeel onvoldoende wordt uitgewerkt. Hij voert tot slot geen dienstige argumentatie aan ter weerlegging van de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot het feit dat hij snel gevlucht is, dat het niet om een officiële missie zou zijn gegaan of wat de aard van de missie dan wel zou zijn geweest, dat zijn schoonfamilie zijn echtgenote zwaar onder druk heeft gezet om te scheiden en dat hij zijn dienstplicht niet heeft kunnen afkopen. Hij beperkt zich tot het louter betwisten of tegenspreken van de gevolgtrekkingen die de Commissaris-generaal aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen verbindt, zonder concrete elementen of argumenten aan te reiken die deze vaststellingen zouden kunnen ontkrachten. Dergelijk verweer volstaat niet om de bestreden motieven te ontkrachten. De motieven in de bestreden beslissing zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier, zodat de Raad deze hier herneemt. Derhalve is de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde algemene informatie aangaande de algemene situatie van soennitische Koerden in Iran niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd als soennitische Koerd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging concreet aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Wat de door verzoeker ter zitting neergelegde foto's betreft waarvan hij verklaart dat deze zijn door zijn schoonbroer geslagen zoon afbeelden, wijst de Raad erop dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Daarenboven kan uit deze foto's onmogelijk worden opgemaakt om welke reden verzoeker zou worden geviséerd en of deze betrekking heeft op asielp Problemen zoals door verzoeker voorgehouden.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

2.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aan te tonen dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt verder geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in het land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP